



ה"ט 5462/09/19 - דנה וולנובסקי נגד משה אורון, ליעד אילני, ירון שמואלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 5462-09-19 וולנובסקי נ' אורון ואח'

לפני כבוד השופט אביים ברקאי
המבקשים:
נגד

המשיבים:
1. משה אורון
2. ליעד אילני
3. ירון שמואלי

החלטה

ההחלטה ניתנה באולם. פרוטוקול הדיון הושמט.

1. החלטה זו היא בבקשה שהוגשה על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת. הבקשה הוגשה לאחר שהמבקשת כאן פרסמה פרסומים שונים ברשת החברתית שבעקבותיהם זכתה לקבל מכתב התראה מצד משרד עורכי דין. מכתב ההתראה נשלח על ידי שליח והוצמד לדלת ביתה של המבקשת. לאחר אותו מכתב התראה החליטה המבקשת כי יש בכך משום הטרדה מאיימת ופנתה לבית המשפט על מנת לקבל צו על פי החוק.

עמוד 1



2. להשלמת התמונה יאמר, כי המבקשת, כדבריה, היא מספר 4 ברשימה פוליטית אשר השתתפה בבחירות המוניציפליות לעיריית רמת גן, ובפועל לא נבחרה למועצת העיר. הפרסומים אותם פרסמה המבקשת ברשת חברתית פייסבוק התייחסו לטענת המשיבים לטענות קשות אשר עולות מהן **"טענות של הטיית מכרז, הפעלת בית קפה בשטח הפארק הלאומי (להלן: "המכרז") למקורב פוליטי כזה או אחר, כמו כן העלאת טענות שונות בפוסט על שיבוש וזיוף ההסכמים שנחתמו בעקבות המכרז"**. בנוסף, המשיב 1, שהוא עורך דין שחתם על מכתב התראה, הלן על כך שבפרסום נרשם כי פעולתו **"מבייש את מקצוע עריכת הדין"**. במכתב ההתראה אף התייחס המשיב 1 לכך שמהפרסום עולה כי **"לא היה ראוי להיות מוסמך כעורך דין במדינת ישראל"**. הציטוטים למעט האמירה **"מבייש את מקצוע עריכת הדין"** הובאו מתוך מכתב ההתראה.

התיק שמתנהל בפני אינו תיק שעניינו תביעת לשון הרע כנגד המבקשת ואין מקום לקבוע האם אכן האמירות השונות שנאמרו מהוות לשון הרע, או האם אכן ניתן להבין מתוך האמירות את אשר הבינו המשיבים. אך בכל מקרה גם עיון בפרסום מלמד שהרושם שקיבלו המשיבים לפיהם מדובר בפרסום שלא נועד להחמיא להם, בלשון המעטה, אינו רושם מופרך.

בדיון היום תיארה המבקשת את הפרסומים בין היתר כך: **"היה ניסיון לאיים עלי כדי להשתיק אותי מלשאל שאלות לגיטימיות הצגתי סוגיה לגבי מכרז והפעלת בית קפה בפארק ברמת גן. שאלתי שאלה לגבי הצגת נתונים שהגיעו אלי. תייגתי את המשיבים 2 ו-3 ברשת חברתית פייסבוק. חרף העובדה שהמשיב 2 מתנהל רבות דרך פייסבוק הוא לא השיב לי דרך פייסבוק ועונה לתושבים. הוא לא השיב לשאלתי ולא מנכ"ל הפארק ולא מנכלית העיריה."**

את התשובה לאותם פרסומים קיבלה המבקשת בדרך של מכתב התראה הוא העומד בבסיס הבקשה שלפני.

כך או כך, השאלה שעומדת בפני אינה שאלת לשון הרע אלא השאלה האם בפעולת המשיבים ובמשלוח מכתב ההתראה ומסירתו בדרך של הצמדה לדלת המבקשת כמו הפעולות האחרות יש משום הטרדה.

3. במהלך הקראת ההחלטה שבה ומציינת המבקשת כי יש הטרדה גם בדרך של הפצת החלטות בתי המשפט ופרסומם גם בפורומים שונים. יצוין כי ניתן לראות באופן ברור וחד משמעי שמדובר במחלוקת פוליטית, המבקשת עצמה הדגישה בדבריה היום אמירות שונות ועובדות וטענות שונות המוכיחות שעיקרה של התובענה עניינה פוליטית. כך למשל, פעם אחר פעם הדגישה המבקשת כי אין פסול בהעברת ביקורת על אנשי ציבור. ככלל אכן ניתן לבקר אנשי ציבור, אך השאלה שלפני אינה הביקורת על אנשי הציבור אלא האם מכתב ההתראה ודרך שליחתו היא הטרדה מאיימת.

הוכחה נוספת לכך שהתובענה מקורה במחלוקת פוליטית הובאה על ידי המבקשת עצמה כאשר בדברי התשובה לטענות ב"כ המשיבים החליטה משום מה לשוב ולדון בשאלה האם גורמים עברייניים מפעילים בית קפה כזה או אחר, לטעון שהדבר נטען על ידי המשיב 2 וכך מצא עצמו בית המשפט שומע טיעונים ביחס למחלוקת פוליטית



שכלל לא הובאה לדיון. אין להקל ראש בהתנהלות זו של המבקשת. לו אכן הטענה העיקרית היתה חשש מאיומים שבמכתב התראה של עורך דין, הרי לא היה צץ לפתע נושא הדיון הפוליטי והטענות שהעלה המשיב 2, ככל שהעלה בעבר ועוד בתקופת כהונת ראש עיר אחר. אדגיש, כי אינני דן בטענות לשון הרע, אינני דן בטענות לגופו של הפעלת בית קפה כזה או אחר, אינני דן בטענות שעניין אולי טענות ביקורת פנימית של העיר רמת גן. השאלה העיקרית היא האם מכתב ההתראה ודרך מסירתו היא בגדר הטרדה מאיימת. הניסיון לגרור את הדיון לצד פוליטי, תוך ההתעקשות, כך ממש, לעלות טענות תוך ציטוטים נטענים של המשיב 2 בעבר ביחס להפעלת בית קפה כזה או אחר, ובזמן הקראת ההחלטה מצינת המבקשת כי מדובר בהתייחסות למינוי מנכ"ל הפארק בעבר, המשיב 3 - התעקשות זו במלוא הכבוד דווקא מאירה את הבסיס להגשת הבקשה.

4. אין לקבל את הבקשה ולעניין זה יובאו הדברים הבאים:

א. יש להיזהר פן הגדרת מכתב התראה שנשלח על ידי עורך דין יוגדר כהטרדה מאיימת. יודגש כי אחד מהמשיבים ולמעשה המשיב הראשון, הוא עורך הדין אשר פעל במסגרת עבודתו, זכה לדבריו להכפשה ברשת הפייסבוק ופנה בפניה שהיא גם בשמו וגם בשם הפארק הלאומי רמת גן בע"מ. בתי המשפט מתייחסים לפעמים לתביעות השתקה המוגשות בחסות חוק איסור לשון הרע, ואכן התקיים דיון האם על פי הדין הישראלי קיימת תביעת השתקה, וראה לעניין זה רע"א 1688/18 **יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו** מיום 15.4.18 כאשר שם מתייחס כב' השופט עמית לכך לשאלה האם יש מקום לדיון עקרוני בתביעת השתקה וקובע לגופו של עניין שאין מקום לדון באותו מקרה. בענייננו, יש בהגשת התובענה כאן כדי למנוע מהמשיבים 2 ו-3 להתמודד לפני מה שלטעמם יש משום הכפשה כנגד הפעלת הפארק הלאומי רמת גן בע"מ וכן יש ניסיון למנוע מעורך דין, הוא המשיב 1, מלייצג את המשיבים 2 ו-3 ואת הפארק הלאומי. כך ממש.

ב. קבלת הבקשה היא למעשה יצירת מצב בו המשיבים 2 ו-3 יהיו ערומים מכל ייצוג משפטי והמשיב 1, יאסר עליו לפעול בדרך משפטית. וכך, כנגד פרסומים של המבקשת, אפילו ללא שום קשר אם הם נכונים או לא, לא ניתן יהיה להתמודד בדרך משפטית. אין מקום להסכים למצב שבו אדם או גוף המבקשים לנקוט בהליך משפטי כלשהו יושתקו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת ויאסר עליהם להגן על שמם או להגן על אינטרס שלטעמם טעון הגנה. ושוב יודגש, אינני יודע וממילא אינני קובע דבר ביחס לאמור בפרסומי המבקשת, התייחסותי בהחלטה זו היא ביחס לכך שאין לראות במכתב ההתראה ובדרך בה הוגש משום הטרדה מאיימת. יתרה מכך יש לראות בפעולת המבקשת ניסיון לפגוע בזכות היסודית של כל אדם לנקוט בהליכים משפטיים אליה מצטרפת גם זכותו וחובתו של עורך דין, קרי המשיב 1, לייצג את לקוחותיו.

ג. מכתב התראה שנשלח על ידי עורך דין הוא פרסום מותר על פי סעיף 13.5 לחוק איסור לשון הרע. יודגש, מדובר בפרסום מותר ולא בפרסום מוגן. כלומר אין מדובר בעוולה שיש הגנה מפניה, אלא



בפרסום שמלכתחילה ניתן היה לפרסמו. נתתי דעתי לכך שסעיף 13.5 לחוק איסור לשון הרע אינו מתייחס ישירות למכתב התראה אך יש להפנות אל הפסיקה, ובין היתר, לע"א 7517/17 רון גואטה ב' הלל מיטלפונקט, מיום 11.11.18, שם נקבע "**ההגנה מפני תביעה חלה על כל שלביו של ההליך לרבות סעדים שננקטים לקראת הפתיחה בו כגון מכתבי התראה**". זאת ועוד, גם חוק הגנת הפרטיות יבא את סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע ולעניין זה ראה סעיף 18 (1) לחוק הגנת הפרטיות.

כאשר התנהלות מסוימת מותרת על פי חוק איסור לשון הרע ומוגנת על פי חוק הגנת הפרטיות יש להיזהר פן תוגדר כאיום וכמעשה אסור בהתאם לחוק למניעת הטרדה מאיימת. על כך גם בפסיקה הבאה.

ד. חוק מניעת הטרדה מאיימת הוא חוק ספציפי המאפשר פעולה דרסטית וקיצונית של הרחקה מידית וכן מתן סעדים שאין להקל בחומרתם. המחוקק אף קבע במיוחד כי דיון בהתאם לחוק ייקבע תוך 7 ימים וקבע במיוחד שתהא אשר תהא החלטת בית המשפט, הרי צו בהתאם לחוק יוגבל ל 6 חודשים. מדובר ב"נשק משפטי" שאין להקל במשמעותו וכאשר בפני בית המשפט ניצבות הוראות חוק המקנות סעדים כה חזקים, הרי עליו להקפיד שיעשה שימוש בחוק זה בדיוק למטרות להם נועד.

חוק מניעת הטרדה מאיימת אינו מאין פתרון סל לכל העוולות הנזיקיות. אין לאפשר מצב שבו במקרה שלא ניתן לקבל צו בהתאם לחוק איסור לשון הרע ולחוק הגנת הפרטיות יעלה ההליך המשפטי רמה וינתן צו בהתאם לחוק מניעת הטרדה מאיימת.

ה. לכל האמור לעיל יש לצרף גם את חופש העיסוק של המשיב 1. כאן על בית המשפט לשוות לנגד עיניו את ההשלכות העלולות להיגרם מכך שיקבע שהמשיב 1 לא יכול להעניק שירות במסגרת עבודתו. כאן יש להתייחס גם להשלכות כוללות ובתוכם השתקה ומניעת ייעוץ משפטי. גם אלה מביאים לכך שיש לדחות את הבקשה.

ו. ביחס למשיבים 2 ו-3, האחד הוא יו"ר דירקטוריון הפארק הלאומי והשני הוא מנכ"ל הפארק הלאומי. כאן עותרת המבקשת למעין הרמת מסך כאשר היא מייחסת להם את מכתב ההתראה שנשלח בשם הפארק הלאומי. לצורך העניין אקבל את הטענה לפיה ההנחיות במשלוח המכתב נעשו על ידי שני המשיבים גם 2 וגם 3, עדיין זכותם להתגונן בפני טענות אשר לטעמם מכפישות אותם. זכות זו לא נסוגה בגלל היותם אנשי ציבור. ויודגש, גם ההלכות המתייחסות לכך שדיני לשון הרע שונים ביחס לאנשי ציבור, אינן קובעות שאותם אנשי ציבור אינם רשאים להתמודד בפני טענות כלפיהם. ניסיון המבקשת להתייחס למכתב ההתראה ודרך מסירתו כהטרדה, משמעו ניסיון למנוע מלכתחילה כל התמודדות משפטית עם טענותיה.

ז. עיינתי במכתב ההתראה שנשלח. לצורך העניין אפילו אתעלם מכך שמדובר בפרסום ניכר, הרי במלוא הכבוד אין מדובר במכתב החורג ממכתב התראה משפטי, המכתב מעלה טענות כנגד המבקשת,



מפנה לחוק, מציין כי אפשר ותוגש כנגד המבקשת תביעה ומסתיים בדרישה למחוק פוסטים שפורסמו ולעלות פוסט התנצלות. במלוא הכבוד, אין מדובר במכתב החורג מהתנהלות רגילה של מכתבי עורכי דין. גם לא מצאתי כל ביסוס בדין לכך שמכתב התראה מהווה איום כמשמעו בחוק מניעת הטרדה מאיימת.

ח. גם ההפניה של המבקשת לפסק דינו של בית משפט השלום בה"ט (חיפה) 19094-02-16 אינו במקומו... במהלך הקראת ההחלטה מתפרצת המבקשת ועותרת לכך שהלשכה קרי לשכת עורכי הדין תצטרף להליך. יובהר כי לא ניתן להתערב בזמן הקראת ההחלטה ומדובר בהחלטה המסיימת את ההליך.

גם ההפניה של המבקשת לפסק דינו של בית משפט השלום בה"ט (חיפה) 19094-02-16 אינו במקומו, מדובר בהחלטה בה נקבע במפורש שההודעות שנשלחו על ידי עורך דין אינם בגדר התראה לפני משפט וראה סעיף 6 לאותה החלטה. מדובר במקרה אליו מתייחסת המבקשת במסרונים שנרשמו במילים מכפישות על ידי עורך דין שכעולה מהבקשה עם מי שהוגדר על ידו "חלאת אדם, שפל ועלוב נפש" אשר גנב את האובתו, ארוסתו. פעם נוספת אני מעיר למבקשת בכך שבזמן הקראת החלטה לא ניתן להפריע.

במלוא הכבוד, אין שום הקבלה בין אותם מסורנים שהופיעו בהחלטה אליה הפנתה המבקשת לבין מכתב ההתראה שנשלח בחתימת המשיב 1.

ט. גם ביחס לאופן מסירת המכתב אין בכך במלוא הכבוד משום פעולה הנכנסת לחוק מניעה להטרדה מאיימת. מסירת מכתב בדרך של הדבקה על דלת בית אינה דבר חריג. יתרה מכך גם התקסד"א מאפשרות במצבים מסוימים לבית המשפט להתייחס להדבקה כאמור במסירה כדין. כך או כך מכתב ההתראה אינו מסירת כתב תביעה, ובעצם המסירה ובדרך שנמסר אין משום הטרדה כאמור. לעניין זה נתתי דעתי לטענה לפיה המבקשת טוענת שלצורך הצמדת המכתב היה צורך להיכנס לחדר המדרגות שבפתח לו נמצאת דלת עם אינטרקום וכן לכך שבעת הדבקה המכתב היתה בדירתה. עדיין במלוא הכבוד רחוקה הדרך להכריז על מסירה כאמור כאל הטרדה.

5. לאור כל האמור לעיל, אין לקבל טענה לפיה עצם משלוח המכתב, מסירתו, וגם ההתנהלות הכוללת היא בגדר הטרדה מאיימת. גם ההליך כולו התנהל במעין "סדר דין מתגלגל" שבו העלתה המבקשת טענות גם בדבר עצם פרסום ההליך וגם בדבר פרסומים בוואטצאפ אודות ההליך, לרבות פרסומים שנעשו אתמול ותוך הפניה לכך שחלק מהבקשה אף נסרק והופץ בוואטצאפ. השאלה שעומדת בפני היא האם מדובר בהטרדה מאיימת ולא שאלות הנוגעות לאיסור לשון הרע, או לכל עוולה נטענת אחרת. על מנת להתייחס גם לגופו של עניין אציין פרסומים אודות הליך משפטי אינם בהגדרה משום הטרדה מאיימת. ככל שהפרסום מהווה עוולה אחרת, הרי ניתן יהיה לדון בכל תביעה שתוגש ביחס לעוולה כאמור. ובמילים פשוטות, אפילו היתה הבקשה מלכתחילה מתייחסת לעצם הפרסום אודות הגשת הבקשה ואודות הדיון, הרי בוודאי אין בכך משום הטרדה מאיימת.



6. בקשה קודמת הוגשה על ידי המבקשת וניתן בה צו ארעי על ידי כב' השופט מנחם קליין. הבקשה הקודמת הוגשה במסגרת תיק ה"ט 49960-08-19. כב' השופט מנחם קליין קבע צו ארעי וכן קבע כי דיון במעמד הצדדים יקבע בפני שופט תורן אחר. המבקשת הודיעה כי תשהה בחו"ל במועדים הרלוונטיים ובעקבות כך קבע ביום 25.8.19 כב' השופט קליין כך: "בנסיבות העניין הדיון מבוטל וגם הצו הארעי מבוטל. אם וכאשר תחזור המבקשת מחו"ל ותרגיש עדיין מאויימת תגיש בקשה חדשה בעניין". הדיון בבקשה החדשה הוא הדיון שהתנהל היום בפני.

הזכרתי את הדיון הקודם וזאת לאור עתירת המשיבים לחייב את המבקשת בהוצאות הדיון היום. קביעת הוצאות בהתאם לחוק מניעת הטרדה מאיימת אינה קביעת הוצאות באופן רגיל אלא היא מוגבלת בסעיף 9 לחוק למקרים בהם בית המשפט קובע כי הבקשה היא קנטרנית. כלומר להבדיל מהליך אזרחי רגיל בו יש מקום לחייב בהוצאות הרי סעיף 9 לחוק קובע: "דחה בית משפט בקשה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת וקבע כי היא קנטרנית, רשאי הוא ... " להטיל הוצאות לטובת המדינה ולטובת הצד שנקבע ופיצוי נאות למי שנפגע מהגשת הבקשה.

הדעת אינה נוחה מהגשת הבקשה. כך ממש. בדיון היום ניתן היה לראות באופן חד משמעי שהגשת הבקשה מקורה פוליטית ויש בה משום ניסיון למנוע מהמשיבים 2 ו-3 להתמודד עם טענות כנגדם ולמנוע מהמשיב 1 לפעול כעורך דין.

העתירה לחיוב בהוצאות אינה מופרכת אך כאשר בית המשפט כבר קבע, גם אם על ידי מותב קודם, כי יש מקום לצו ארעי, הרי לצורך אחידות פסיקת בתי המשפט לא יהיה זה נכון שאקבע אני כי מדובר בהליך קנטרני. ובמילים אחרות תוך כיבוד החלטות קודמות של בית המשפט ובהינתן העובדה שעל מנת לקבוע שעצם הגשת הבקשה היתה קנטרנית ובהינתן העובדה שלפחות מותב אחר סבר שאינה כזו, אין צו להוצאות.

7. סוף דבר: הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ט, 05 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.